

Chapter 9 – The Story of the Givonim From Joshua to David

Gitin 46a

R. Joshua b. Levi said: What is the reason of R. Judah [for holding that a vow made publicly may not be annulled]? Because the Scripture says, *And the children of Israel smote them not, because the princes of the congregation had sworn unto them.* And what do the Rabbis [make of this verse]? — [They reply:] Did the oath there become binding upon them at all? Since they [the Gibeonites] said, *We are come from a far country*, whereas they had not come from one, the oath was never binding; and the reason why the Israelites did not slay them was because [this would have impaired] the sanctity of God's name.

Rambam Kings 6:5

Since the oath was given to them under false pretenses, it would have been just to slay them for misleading them, were it not for the dishonor to God's name which would have been caused.

Devarim 6:13

Fear God, Serve Him, and swear only in His name!

Sefer Hamitzvot (Rambam) 7

That is that He commanded us to swear by His name when it is necessary to ratify something or to deny it. For there is aggrandizement, glory and exhalation through this. And that is His, may He be blessed, saying, "and by His name shall you swear" (Deuteronomy 10:20).

II Chronicles 36:11-13

Zedekiah was twenty-one years old when he became king, and he reigned eleven years in Jerusalem. He did what was displeasing to the LORD his God; he did not humble himself before the prophet Jeremiah, who spoke for the LORD. He also rebelled against Nebuchadnezzar, who made him take an oath by God; he stiffened his neck and hardened his heart so as not to turn to the LORD God of Israel.

Rambam Forbidden Relations 19:17

The Gibeonites are not of the Jewish people." For they acted extremely brazenly and would not be appeased. They did not show mercy to the sons of [King] Saul, nor did they show kindness to the Jews to forgive the descendants of their king, while [the Jews] had shown them kindness and allowed them to live.

1. גיטין מו.

רבי יהודה אומר: כל נדר שידעו בו רבים – לא יחזיר, ושלם ידעו בו רבים – יחזיר: אומר רבי יהושע בן לוי: מאי טעמא דרבי יהודה? דכתיב: (יהושע ט) "ולא הכוים בני ישראל כי נשבעו להם נשיאי העדה". ורפנו: הן, מי חלה שבועה עילויהו כלל? כיון דאמר להו: "מאריך רחוקה באנו" – ולא באו, לא חיללה שבועה עילויהו כלל; והאי דלא קטלינהו – משום קדושת השם

2. רמב"ם הלכות מלכים ו:ה

... והואיל ובטעות נשבעו להן בדין היה שיהרגו על שהטעום לולי חלול השם:

3. רד"ק יהושע פרק ט פס' ז

אף על פי שהיתה השבועה בטעות אם לא יקיימוה היה בדבר חלול השם כי רבים ישמעו בשבועה ולא ישמעו בטעות... והפסוקים מוכיחים כדברי מי שאמר כי מפני שנעשית השבועה ברבים אין לו היתר שהרי אמרו הנשיאים ולא יהיה עלינו קצף על השבועה ואם לא היה בדבר אלא מפני קדוש השם מה קצף היה בזה

4. דברים פרק ו

(יג) את יקוק אלהיך תירא ואתו תעבד ובשמו תשבוע:

5. ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה ז

היא שצונו להשבע בשמו כשנצטרך לקיים דבר מהדברים או להכחישו, כי בזה תהיה הגדולה והכבוד והעילוי. והוא אמרו יתברך ובשמו תשבע

6. דברי הימים ב פרק לו

(יא) בן עשרים ואחת שנה צדקיהו במלכו ואחת עשרה שנה מלך בירושלם: (יב) ויעש הרע בעיני ה' אלהיו לא נכנע מלפני ירמיהו הנביא מפי ה': (יג) וגם במלך נבוכדנאצר מרד אשר השביעו באלהים ויקש את ערפו ויאמץ את לבבו משוב אל ה' אלהי ישראל:

7. רמב"ם הל' איסורי ביאה יט:ז

... ובגבעונים הוא אומר (שמואל ב כא ב) "והגבעונים לא מבני ישראל המה" לפי שהעזו פניהם ולא נתפייסו ולא רחמו על בני שאול ולא גמלו לישראל חסד למחל לבני מלכם והם עשו עמם חסד והחיים בתחלה:

8. אבן כספי

על אשר המית את הגבענים – אין ספק שזה היה אמת אחר שהוא כתוב בכאן, ואין חובה שיזכיר לפנינו זה, ורבים כן בתורה ובנביאים.

Rashi II Shmuel 21:1

And because he killed the Givonim. When he killed out Nov, the city of Kohanim, he killed seven people from among them [the Givonim]. Two wood cutters, two water drawers, the sexton, the announcer and the scribe. This is what is explained in Yerushalmi Talmud, in Maseches Sanhedrin. [But] our Rabbis said, On account that he [Shaul] killed the Kohanim [of Nov] that provided food for them [the Givonim], consequently Scripture considers it as if he killed them [as well].

Jer. Talmud Kiddushim 4:1

David sent and called them, what is between you and the house of Saul? They told him, because he killed seven of our men, two hewers of wood, two drawers of water, a religious leader, a scribe, and a beadle. He asked them, what do you want now? They said to him: "May there be given to us seven men of his sons and we shall hang them before the Eternal on the hill of Saul, the elected of the Eternal."

Yevamot 78b

"And for his bloody house" is "because he put to death the Gibeonites." Where do we find that Saul put to death the Gibeonites? Rather, because he killed the people of Nob, the city of priests, who would provide the Gibeonites with water and food, in exchange for their services, the verse ascribes to him as if he himself had killed them.

Bamidbar Rabba 8:4

What is that zeal? It is due to the fact that they did not reveal to him where David was hiding.

13. רד"ק שמ"ב כא:א
יש לשאול אנה הרג שאול את הגבעונים, ונשיב כי בהכותו נוב עיר הכהנים היו שם הגבעונים עמהם, חוטבי עצים ושואבי מים, והרגום הכהנים. ומ"ש: והגבעונים לא מבני ישראל המה כי מיתר האמורי (שמואל ב כ"א: ב') – לפי שהכהנים מחלו על דם אחיהם, והם לא רצו למחול.
ומ"ש: יותן לנו שבעה אנשים מבניו (שמואל ב כ"א: ו') – לפי שלא נשארו מן ההורגים אלא אלו השבעה, ועליהם אמר: ואל בית הדמים

Malbim II Shmuel 21:1

And I say: since, after the Giv'onim that were found at that time in the city of Nov were killed, regarding which this [the text] said "that he killed the Giv'onim," Shaul spilled like fire his anger also on the rest of the Giv'onim that were found in the [other] cities of Israel, and commanded to destroy them or to expel them from the land, since he held them in suspicion, because their hands had been with the rebellious Kohanim, because [the Giv'onim] were among those who served the Altar and the Kohanim of G-d; and even though Yehoshua had sworn to them to leave them alive, [Shaul] thought that they had violated the covenant [that Yehoshua and the Giv'onim had entered into] due to the fact they had rebelled against the king since they were remnants of the Emorites and enemies of Israel and were thorns in the vinyard of the Lord of Hosts; and it is on this that [the verse] stated "and Shaul wished to strike them with his zealotness for the Children of Israel and Yehudah"; and even though his wish was not turned to reality, through all this [the Giv'onim] were given over to anarchy [i.e., absence of protection by the law], and each man treated them as was fitting in his own eyes, and they were given over to plunder and there was no rescue...

9. רש"י שם

על אשר המית את הגבעונים. כשהרג נוב עיר הכהנים, המית מהם שבעה, שני חוטבי עצים, ושני שואבי מים, ושמש וחתן וסופר, כך מפרש בגמרא ירושלמית בסנהדרין
ורבותינו אמרו: מתוך שהרג את הכהנים שהיו מספקין להם מזון, העלה עליו הכתוב כאילו המיתם.

10. ירושלמי קידושין ד:א

שלח דוד וקרא להם. מה לכם ולבית שאול. אמרין ליה. על אשר המית ממנו שבעה אנשים. שני חוטבי עצים ושני שואבי מים וחתן וסופר ושמש. אמר לון. מה אתון בעו כדון. אמרו ליה. יותן לנו שבעה אנשים מבניו והוקענום לילי בגבעת שאול בחיר יל.

11. בבלי יבמות עח:

"ואל בית הדמים" – "על אשר המית הגבעונים". וכי היכן מצינו בשאול שהמית הגבעונים? אלא מתוך שהרג נוב עיר הכהנים שהיו מספקין להם מים ומזון, מעלה עליו הכתוב כאילו הרגן.

12. במ"ר ח:ד

מה היא הקנאה, שלא היו מגלים לו היכן דוד מתחבא

13. רד"ק שמ"ב כא:א

ואני אומר כי אחרי נהרגו הגבעונים אשר נמצאו אז בעיר נוב, שעל זה אמר אשר המית את הגבעונים, שפך שאול כאש חמתו גם על יתר הגבעונים הנמצאים בערי ישראל, וצוה לכלותם או לגרשם מן הארץ, אחרי שחשב עליהם כי ידם עם הכהנים המורדים, כי הם משרתי המזבח וכהני ה', והגם שנשבע להם יהושע להחיותם חשב כי הם הפרו ברית במה שמרדו במלך בשהם מיתר האמורי ואויבי ישראל וקוצים בכרם ה' צבאות ועל זה אמר ויבקש שאול להכותם בקנאתו לבני ישראל ויהודה – והגם שלא קמה עצתו, בכ"ז כבר נתנו להפקר, ועשו במ איש הישר בעיניו, והיו לבז ואין מציל

14. מלבי"ם שם

ואני אומר כי אחרי נהרגו הגבעונים אשר נמצאו אז בעיר נוב, שעל זה אמר אשר המית את הגבעונים, שפך שאול כאש חמתו גם על יתר הגבעונים הנמצאים בערי ישראל, וצוה לכלותם או לגרשם מן הארץ, אחרי שחשב עליהם כי ידם עם הכהנים המורדים, כי הם משרתי המזבח וכהני ה', והגם שנשבע להם יהושע להחיותם חשב כי הם הפרו ברית במה שמרדו במלך בשהם מיתר האמורי ואויבי ישראל וקוצים בכרם ה' צבאות ועל זה אמר ויבקש שאול להכותם בקנאתו לבני ישראל ויהודה – והגם שלא קמה עצתו, בכ"ז כבר נתנו להפקר, ועשו במ איש הישר בעיניו, והיו לבז ואין מציל

I Chronicles 16:39

also Zadok the priest and his fellow priests before the
Tabernacle of the LORD at the shrine which was in Gibeon;

15. דהי"א טז:לט

וְאַתָּה צִדְקָה הַכֹּהֵן וְאַחֵיו הַכֹּהֲנִים לִפְנֵי מִשְׁכַּן יְהוָה
בְּבֵמַת אֲשֶׁר בְּגִבְעֹן:

16. מהר"י קרא

והולך ומפרש מה ראה שאול להמיתם שהגבעונים לא מבני ישראל המה כי אם מיתר האמורי ובני ישראל נשבעו להם ויבקש שאול להכותם בקנאתו - לנקום נקמת בני ישראל ויהודה - מן העמים. וזה היה כשמלך על ישראל ויהודה, לא אבה לקבל עליו שבועה שנשבעו להם נשיאי העדה בדורו של יהושע להחיותם. כשבא שאול אמר שבועה זו נשבעו נשיאים ראשונים להחיותם אינה חלה עלי, מצוה היא לא תחיה כל נשמה כי החרם תחרימם. ויגרשם שאול וישמידם מהתיצב בכל גבול ישראל, ועבר על השבועה שנשבעו ראשונים וקבלו שבועה זו עליהם ועל בניהם להחיותם לדורות

17. רלב"ג שמואל ב פרק כא

(א) על אשר המית את הגבעונים - ידמה שכבר המית מהם בקנאתו לבני ישראל ויהודה כמו שזכר אחר זה ובקש להכותם כלם והשמיד מהתיצב בכל גבול ישראל כי הוצרכו לברוח ואחשוב שעשה זה בעבור התחבולה אשר הביאו בה נשיאי ישראל להשבע להם כמו שזכר בספר יהושע:

18. רד"ק שמ"ב ד:ב

ומה שאמר כי גם בארות והנה בארות נחשבת בתוך ערי בנימן אם כן מה הוא 'גם'? אולי היתה על הגבול והיו חושבים בני אדם כי אינה לבנימן הודיע כי גם היא תחשב לבנימן וכל זה להודיע כי משבט בנימן היה שהי' משבט שאול יצאו לו מכלים ביתו וממלכתו